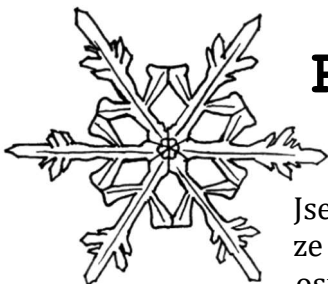

/ dá l k a H

2020-12-21

Rozjezd

Pavel Dítě

Jsem nervózní, velmi nervózní. Každou chvíli se ze mne stane muž. Mé vlhké prsty totiž v chladu ospalého rána konečně okusí jeho ledovou kůži.

Bude to divoká jízda. Pro vzájemné bezpečí se raději ke svému postu přikurtuji, hezky pevně. Srdeční svalstvo se mi stále intenzivněji smršťuje do sklíčeného uzlíčku obav a rozpaků. Jdu na to. V mokré dlani mne už netrpělivě vyhlíží ona potřebná pomůcka.

Nepřítomný nádech, jako bych byl na oběžné dráze a svět podě mnou se mi nenávratně vzdaloval, levou rukou ho nesměle nahmátnu a kolem dokola pevně uchopím. Rázem na mne však všemi smysly počíná divoce doléhat přítomný moment, hlava se mi plní krví, cítím její velikost a tíhu; ve spáncích bubnuje tep, zorné pole se mi ztrácí. Sálám do mrazivého šera a pociťuji, jak mi z podpaží raší krůpěje nejistoty. Opocené tělo si uvědomuje klesající tělesnou teplotu a nepravidelnými otřesy se mi marně pokouší zahřát, levá ruka již nebožáka svírá křečovitě. Ryzí afektovanost zmizela, dušnost vyplňuje asociála, trýznivá řídkost indisponuje... za zvuku plachého zasténání zasunuji. S pomocí pravé ruky v otvoru otáčím na obě strany, dokud se neozve řev. Úleva mnou protéká jako jarní obleva. Nyní jsme jeden, prsty levé ruky si s ním počínají něžně pohrávat.

Nastal ten moment. Pojem sebevědomí ztrácí význam, stejně jako ze mne opadávají poslední snítka zdrženlivosti a lidskosti. Dlouho zapíraný cit přebírá kontrolu nad tělem i myslí. Srozechvělým hlasem na rtech si ho podmaním a pokusím se to trochu rozjet. Zkusím to posunout na další úroveň, ach, je to tak rychlé. Polykám srdce vyšplhané až v hltanu a dostávám to ze sebe... Co on na to? Zakuckal se a chcípl.

Truhla mrtvých slepic – aneb Slepíčka Pepička

Libuše Hikešová

2. kapitola – Svobodná slepice

„Honem, musíme ji najít!“ slyšela jsem stále se přibližující Bělušin hlas.

Kur vajíčka snáší! To je špatný. Moc špatný. Kudy teď?

Pobíhala jsem sem a tam a přemýšlela, jaké mám možnosti. Byly v podstatě jen dvě: Buď najdu cestu ven... Nebo budu bez peří.

Naštěstí jsem zakopla a upadla. Asi se divíte, proč naštěstí, ale pro mě to byla spása. Úplně u země totiž chyběl kousek plotu. Zaradovala jsem se. Teď už stačí jenom hrabat pod dírou, prolézt a jsem venku!

Rychle jsem vyhrabala prohlubeň, prolezla vzniklým průchodem a byla svobodná!

Akorát že... Tím přicházím o svůj teplý pelíšek, jelikož na farmě na mě čeká jistá smrt. Ach jo... Ale to je teď šumák! Protože jsem volná! Už žádná rozbitá vajíčka, už žádná šikana, už žádné ponižování – jenže počkat. Co teď budu dělat? Nemám tu žádné kamará... Ahá! Veverka Zrnolupka mi určitě pomůže! Chodívala

si k nám na farmu hrát, když jsem byla ještě kuře. Vždycky nám kradla zrní, ale je to jediný tvor, který se se mnou kdy kamarádil. Problém byl, že bydlela na jednom z nejděsivějších míst v okolí... Vydala jsem se směrem k Temnému lesu. Třásla jsem se strachy, ale připomněla jsem si staré přísloví, které říkával Tomáš Magdaletě, když se něčeho bála: „Kdo se bojí, musí do lesa.“ Takže se nedá nic dělat a prostě tam jdu.

3. kapitola – Temný les

Prodírala jsem se mezi křovisky všelikých tvarů i barev. Po zádech mi běhal mráz a pod nohama zase pavouci. Venku bych si dala, avšak tady v lese mě strachy přešla chuť. Již jsem věděla, proč se Temnému lesu říká, jak se mu říká. Mezi pokroucenými větvemi stromů sem nedopadal ani jediný paprsek světla. Bylo tu pouze jakési šero, takže jsem se musela řídit hlavně hmatem a sluchem. To bylo jedinkrát, kdy mi bylo fakt líto, že slepice nevlastní tu „ekolokaci“, jak maj netopýři.

Jak jsem byla zamyšlená, narazila jsem hlavou do stromu. Zavrávorala jsem a šlápla na trn. Pronikavě jsem zakdákala: „Kokodááááák!!!!“

Něco zapraskalo. Všimla jsem si, že nahořeji ve stromě je sotva znatelná díra. Zdá se, že rána do hlavy mi zlepšila zrak. Z té díry vykoukla zrzavá hlava s chundelatýma ušima a hlasitě zanáčovala: „Do červivýho ořechu, kdo tu tropí takovej rambajz!?“ Pak si všimla mě a ztuhla.

„Ahoj,“ pozdravila jsem nesměle, „ty jsi Zrnolupka?“ Prohlédla si mě od hlavy k patě. „Neee?“ protáhla. „Zrnolupka byla moje babička.“

To je divné. Veverky se asi dožívají míň než slepice nebo rychleji stárnou.

„Aha. A ty se jmenuješ jak?“ zeptala jsem se.

„Oříšenka. A ty jsi...?“

„Slepička Pepička,“ doplnila jsem ji.

Vykulila na mě oči a překvapeně zvedla huňatý ohon do výšky. „Ta slepička Pepička? Ta co mi o ní vyprávěla babička?“ Očividně nemohla uvěřit vlastním očím. „Vždycky mlela o tom, že jednou utečeš z farmy a přijdeš za ní, a když minulý rok umírala, řekla mi, že mám vyprávění o tobě předat dalším generacím, že jednou určitě přijdeš. A ty jsi teď tady!“ Úplně jí zrudly tváře, jelikož to celé vychrlila na jeden nádech.

Nesměle jsem se usmála.

„Jo a ještě něco,“ pokračovala v monologu. „Mohla bych se tě na něco zeptat? Je pravda, že jsi ta nejdrsnější slepice na celý farmě, že tvoje vajíčka jsou vyhlášená po širém okolí, že máš to nejhezčí peří a že tě všechny slípky, kohouta nevyjímaje, poslouchají na slovo?“ Slezla za mnou na zem a oči jí planuly očekáváním.

Fíha. Tak tohle by mě nenapadlo ani ve snu. Čekala bych cokoliv, ale tohle teda ne. Vypadá to, že si Zrnolupka historku o našem přátelství „trochu“ přikrášlila, aby se mohla vychloubat, že se kamarádí s tak úžasnou slepicí. Veverky jsou zřejmě velmi chlubitivé. Avšak pokud Zrnolupka napovídala Oříšence tohle, myslím, že není třeba jí to vyvracet.

„Ano, tohle všechno je pravda,“ řekla jsem a zaujala takovou tu hrdinskou pózu. Škoda že zrovna nezafoukal vítr, s vlajícím peřím by to bylo ještě stylovější.

Oříšenka nábožně vzdychla. „Och! A co potřebuješ? Chtěla jsi pouze navštívit babičku, nebo máš nějaké poslání?“ Zamrkala, bylo vidět, jak dychtí po mé přítomnosti.

Ha há! Všechno mi hraje do karet! Díky, Zrnolupko! Teď mi určitě dovolí u ní pár dnů bydlet. Hrát si na hrdinu umím skvěle.

„Správně jsi to pochopila, děvče. Jsem na tajné misi, pracuju pro agenturu Ostrý zobák, je to tajná společnost. Je velmi důležitá a já mám velmi důležitý úkol...“ domluvila jsem a s výjmečným výrazem jsem se dramaticky zadívala do dáli. (I když se nebylo na co dívat, v tý tmě jsem dál než na tři metry neviděla.)

V Oříšenčině tváří se zračil obdiv. Super! Baští mi žízalu i s navijákem!

„A co ke splnění úkolu potřebuješ? Poskytnu cokoliv!“ vyhrkla.

„Potřebovala bych u tebe pár dnů pobývat...“

„Bude mi ctí!“

Potěšeně jsem se usmála. Tak to bychom měli.

Říše šachovnic

Petr Janíček

Kapitola 1. – Vesnice rytířů

Blížil se podzim. Ze stromů již opadalo velké množství listů, rána byla chladná a vše se připravovalo na blížící se zimu. Náš příběh začíná na docela malém ostrově jménem Esdor. Tento ostrov ležel i s ostatními 12 ostrovy na Tajuplném moři. Malá vesnička, která se zde nacházela, vůbec nebyla tím, čím by se zdálo. Jmenovala se Volná a ležela uprostřed malebných Mírných kopců. Avšak tato vesnice má jeden velký bod, kterým se liší od všech ostatních. Žili zde pouze muži a všichni měli jediný cíl – stát se rytíři, kteří budou sloužit po boku krále Brandolfa, vládce Esdoru. Jednoho večera všichni nastoupili na náměstí a velitel Ardan oznámil, že je jejich výcvik u konce. Následuje příjezd vojenského generála Curta, který vybere určitý počet rytířů, kteří s ním následně odjedou do kasáren v Loknu. Jeden z rytířů se jmenoval Alexander. Nebyl to zase tak výbojný rytíř jako třeba jeho přítel Felix. Nebyl takový, že by se snažil rozdmýhávat konflikty, a do ničeho se nevrhal po hlavě. Můžeme o něm říct, že byl možná až moc opatrný. S mečem se uměl dobře ohánět, ale zato s lukem si dokázal málem vypíchnout oko. Pokud přejdeme k jeho vzhledu, nebyl to žádný velikán, ale ani mrňous. Byl střední postavy,

měl rozložitá ramena a dokázal vytrhnout i suchý pařez ze země. Nosil blyštivou železnou zbroj s tepanými ornamenty ve tvaru nejrůznějších lístků a pruhů. Zkrátka byla radost ho pozorovat. Rád vyprávěl. Měl velice příjemný hlas a ostatní ho byli schopni poslouchat dlouhé hodiny. Dnes ráno však všude bylo ticho. Nikdo neříkal nic, jenom Ardan upozorňoval, co bude dál: „...tak ať jste všichni připraveni! Nezapomeňte si vzít pouze to nejnnutnější! Nikdo na vás pak nebude čekat! Generál může přijet velice brzy. Když jsem já odjížděl, vybral mě pár hodin po půlnoci! A už tady byl...“ Poté se chvilku odmlčel. „Víte... Celých těch 15 let, co jsem s vámi cvičil, bylo těžkých. Ale myslím si, že se z nás všech stali přátelé, hrdinové ochotní položit život za svůj ostrov a oddaně sloužit nejmilostivějšímu králi Brandolfovi. Opatrujte se, bratři... Přeji vám hodně štěstí...“ Poté vyhlásil rozchod a všichni se rozešli domů. Nikomu však neunikl jeho smutný pohled, kterým je cestou domů pozoroval. Alexander se doma rozloučil se vším, co tam měl rád. Jeho chalupa nebyla nijak velká, ale měl tam pro sebe samotného dost místa. Sice měl jen jednu světnici, ale i tak se tam vracel rád. V levém rohu světničky stála postel. Naproti ní se tyčila velká knihovna, plná nejrůznějších knih. Alexander je měl za ta léta přečtené všechny i několikrát. V chladných zimních večerech mu bývalo smutno. Vzpomínal, přemýšlel. Nikdy však nezjistil, kdo byli jeho praví rodiče. Napravo od knihovny byly vstupní dveře. Vedle nich stůl. Psával tam jako mladý příběhy o dracích, zakletých princeznách, čarodějích a dalších bytostech. Vedle stolu se rozprostíralo velké, široké okno. Nikdy nešlo otevřít. Bylo to nejspíš dávno, kdy ho tam nainstalovali. Alexander se jím díval ven na malé dlážděné náměstí, a když měl zrovna volno, mohl vidět trénovat ostatní. Kousek od okna stál stojan na zbroj. Jedna z nejdůležitějších věcí, které Alexander v místnosti měl. Nyní byl prázdný. Alexander se rozloučil nejprve s knihovnou, pak se stolem, chvíli se díval z okna a nakonec ulehl do postele, kde za chvíli usnul. Celou dobu měl však zvláštní pocit, že odejde, že už

se nevrátí tam, kde to měl rád. Ve snech se mu vracel celý jeho výcvik. Doby, kdy mu bylo 12, doby, kdy poprvé uchopil meč. Ovšem noc nebyla tak dlouhá, jak by si možná přál. Bylo pět hodin ráno a ozvalo se pronikavé zatroubení. Generál. Byl tady.

10 častých chyb

Alžběta Pánková

1. **Jako by x jakoby** – **Jako by = jako kdyby**, uvozuje podmínkové věty. *Vypadal, jako by (jako kdyby) chtěl vzlétnout.* **Jakoby = jako/zdánlivě**, značí přirovnání. *Byla jakoby (jako) přikovaná k zemi.*
2. **Děj se co děj** – Toto spojení (dále třeba dělej jak dělej, ať je jaký chce nebo bylo co bylo) píšeme **bez čárky**.
3. **Ses a sis** – Tvary *jsi se* a *jsi si* neexistují! Píšeme **ses, sis**. **Např.:** *Aby ses...*
4. **5násobný, 18letý, 12dílný, ...** – Při připojování jakéhokoli dodatku k číslu zapsanému pomocí číslic **nepoužíváme spojovníky, pomlčky, mezery, ...** Slovní dodatek připojujeme **přímo za číslo**.
5. **Kopule x kupole** – Oba výrazy jsou správné. Můžeme psát **kopule i kupole**, nesou stejný význam.
6. **Minus** – Znaménko **minus** píšeme **pouze s krátkým i**.
7. **I když** – Podřadící spojovací výraz **i když** píšeme vždy **odděleně**. *Ikdyž* tedy **NEEXISTUJE**.
8. **Bizarní** – Píšeme **bizarní, NIKOLI bizardní**.
9. **Terciární, kvartární** – Píšeme **primární, sekundární, terciární, kvartární...** Výraz *terciální* **NEEXISTUJE**, kvartální ano, nese však **odlišný význam (=čtvrtletní)**.
10. **Diskuse x diskuze, filosofie, filozofie, ...** – Tato a mnohá další podobně laděná slova můžeme psát s **s i z**. Je ale vhodné zachovávat **jednotnost** textu.

Z písku a krve

Sára Topinková

Zpod sukně ušité z nejrůznějších pestrobarevných pláten jí až ke kotníku opovážlivě sklouzla kapka krve. Její cestu lemovala temně rudá stezka, po níž se brzy měly vydat další.

Bylo to tady. Den, na který čekala dlouhých třináct let. Ta chvíle, kdy konečně mohla přijmout svoji magii a stát se jednou z žen klanu.

Už dlouhé dny ji bolelo v podbřišku, jako by se jí v něm usídlili štíři; dokola a dokola bodali, než se Samud zhroutila ve stanu v slzách.

„Nemusíš se bát. To ti jen tvá magie dává najevo, že je konečně připravena vyjít na světlo.“ Její satuela Netabel jí prstem plným mozolů setřela slzu ze snědé tváře. „Až přijde, nesmíš projevit slabost. Spousta žen, jimž bohyně odňala dar magie, by tvé slzy mohla vnímat jako neúctu. To ony mají právo brečet.“ Tvrdě se na dívku podívala a ušetřila jí nehezky políček pod pravé oko. „Teď ho máš i ty,“ řekla tehdy své chráněnkyni bez špetky soucitu.

Přesto ji nyní pohled na krev pomalu barvící rozpálený písek pod ní na okamžik vyděsil. Strnula s rukou mírně odtaženou od těla a až šimrání krůpějí potu nad jejím horním rtem ji znovu probralo.

Samud si jedním prstem setřela krvavou stopu na svém stehnu a fascinovaně pohlédla na zabarvenou kůži. Krvácela mockrát – ovšem najednou, jako by pro ni krev získala zcela nový význam. Jak by taky ne, vždyť právě s touhle kapkou v ní začala kypět nová síla.

Síla, kterou neumí ovládat.

Když se Samud dnes ráno probudila, zdálo se, že štíři její břicho alespoň na chvíli opustili. Po celých dnech, kdy neodcházela

z přítmi barvínkově modrých a okrových pláten, se rozhodla využít milosrdnosti bohyně a prozkoumat poušť.

Ženy připravovaly oslavy Bah rahachánu, svátku krvácejícího měsíce, a tak bylo úplně snadné uniknout ze změti jejich vzorovaných sukní a barevných stanů. Dokonce ani Netabel nezaznamenala její úprk, byť ji obvykle střežila jako oko v hlavě.

Ovšem teď svého útěku litovala. Byla téměř hodinu cesty od tábora a v písečných dunách mohla snadno zabloudit, na což teď neměla čas. Musela se vrátit k Netabel, aby ji mohla připravit na obřad přijetí. Magie v ní teď rostla s každou vteřinou a Samud ji musela zkrotit dřív, než se o to samé pokusí její nová moc.

Slunce ji uhodilo do otevřených očí, když se otočila, aby se mohla vydat zpátky ke klanu. Zakrvácenou dlaní se snažila stínit svůj pohled a přitom kráčela skrz krajinu nekonečných zlatých dun. Písek byl všude kolem ní – ovšem ona si nepamatovala na doby, kdy tomu bylo jinak.

Znovu ucítila bolest, prudkou jako útočící kobra, pomalu se měnící v trochu snesitelnější, ale mnohem vytrvalejší. Do očí jí vhrkly slzy, ale ona je ihned zaplašila.

Musíš být silná, jako by jí v hlavě zněl hlas její satuely.

A pak to přišlo. Jako kdyby se v ní zdvihla obrovská vlna. Prudce se nadechla, objala se kolem pasu, a než se pořádně stačila sklonit k zemi, pozvracela se.

Na chvíli přivřela víčka... a když je znovu otevřela a rozhlédla se kolem sebe, nevěřila vlastním očím. Zrnka písku, před chvílí ještě líně se povalující po poušti, byla najednou všude kolem ní. Poletovala vzduchem, kam až oko dohlédlo.

Veškerá nevolnost Samud opustila. Jako ve snách před sebe natáhla ruku a snažila se zachytit jedno zrnko. Chtěla ho sevřít v dlaní, jako by si tím měla dokázat, že je její magie opravdu skutečná.

Jenže zrnko před ní utíkalo. Kdykoli už ho skoro měla, začalo kličkovat mezi ostatními a brzy se Samud ztratilo úplně.

Netabel ji varovala. Prý pokud své moci nechá od začátku volnou ruku a nepokusí se ji zkrotit, nakonec ji pohltí. Magie je užitečná, avšak nesmí jí být přespříliš. Ale když se teď Samud dívala na létající zlatý prach všude kolem, nepřipadalo jí na tom nic špatného. Chtěla víc. Chtěla přimět létat celý svět.

Žaludek jí dělal kotrmelce, ale ona si toho najednou vůbec nevšímalá. Běhala pouští tam a zpátky, honila neposedný písek a zapomněla, kam původně chtěla dojít.

Obavy, bolest, vše zmizelo s přílivem čehosi nového a nepoznaného, co se jí prohánělo žilami. Teď už chápala, proč se čarodějky tolik obávaly dne, kdy by mohly přestat krváčet; proč kvůli tomu kradly mladé dívky z postelí jejich matek, aby ony samy nikdy nemusely nosit dítě. Když jednou poznáte sílu, nikdy se jí nebudete chtít znovu vzdát.

Samud si tok času uvědomila až ve chvíli, kdy na oblohu začal šplhat rudý měsíc. Přicházela noc, svátek začal a ona ještě nebyla zpátky v tábořišti.

Rozběhla se původním směrem, a jak se znovu začala soustředit na všední starosti a obavy, zrnka písku popadala zpátky na zem a její tělo místo moci začala znovu ovládat bolest.

Kdyby jen na chvíli zastavila, kdyby zvedla jen jedno písečné zrnko, kdyby mohla znovu naplnit své žíly právě poznanou silou... Nakonec si ale nedopřála tu slast znovu ovládat svět kolem sebe. Ani neběžela dál vstříc svému klanu. Vyčerpaná a znavená bolestí se zhroutila do písku, ozářeného rudým světlem měsíce, a propadla nevědomí.

V dálce se ozýval jakýsi šepot, ovšem když konečně otevřela oči, neviděla nic než prázdno.

„Ha-haló?“ ozvala se roztřeseným hlasem.

Odpovědí jí bylo mlčení.

Udělalala krok a s hrůzou si uvědomila, že padá. Řítla se vstříc temnotě, která obklopovala každý kousek světa kolem ní, a netušila, kdy a zda vůbec dopadne.

Najednou tmu prořízlo jasně rudé světlo. Trochu přimhouřila oči a uvědomila si, že jí pohled oplácí dvě šarlatové duhovky.

„Jsi daleko od místa, kde bys teď měla být,“ pronesl jakýsi hlas. Zněl jako lámání suchých větví a vítr.

„Já vím,“ přikývla Samud. Ohromeně si uvědomila, že ona slova instinktivně přiřadila dvojici očí, které ji zkoumavě pozorovaly.

„Měla jsem Netabel najít dřív.“

„Nemyslím tvou satuelu. Ani tvůj klan,“ upřesnily oči šeptem.

„A co myslíš?“

„Tvou skutečnou rodinu.“

Samud se zprudka nadechla. Mluvit o skutečné rodině bylo zakázané – patřilo to mezi několik málo pravidel, která musela každá čarodějka dodržovat, pokud chtěla přežít.

„Chceš k ní přivést? Mohu to zařídit.“

Dívka roztřeseně zavrtěla hlavou. Něco jí říkalo, že to celé je jen podivná léčka.

Oči mrkly, na chvíli se ztratily a zpět už se vrátilo jen jedno. Černá zornička v něm mizela a nahrazovala ji červená záře, která se jakoby rozpíjela i do okolní tmy. Ucítla pod sebou tvrdou zem a všimla si ustarané tváře Netabel, která se nad ní skláněla. Její černé kudrlinky ji šimraly na tváři a oči jako dva onyxy ji propalovaly zlostí a úlevou.

„Samud!“ vyhrkla, když se dívka konečně probrala.

„Má magie se probrala,“ zamumlala a až příliš rychle vstala, kvůli čemuž se jí okamžitě zamotala hlava.

Netabel vypadala vyděšeně. „Probrala? Už jsi ji použila? Dokázala jsi ji zkrotit?“

Samud se zamyslela. Dokázala? Co to vlastně znamenalo?

„Zdál se mi sen,“ řekla nakonec.

Její satuela vypadala ještě vystrašeněji než před chvílí. „Co se ti zdálo?“

O červených očích. Chtěly mi ukázat mou skutečnou rodinu.

O skutečné rodině se nemluví.

A tak Samud řekla to jediné, co říct mohla. „Už se nepamatuji.“

Zdálo se, že se žena mírně uklidnila. V celém tom šoku jí zapomněla vyhubovat, co že ji to napadlo. „Svátek je v plném proudu. Pojdme oslavit tvou magii. Dnes ses stala právoplatnou ženou našeho klanu. Necht' je na tebe bohyně pyšná.“

Netabel vstala a nabídla své chráněnkyni ruku. Samud propletla svoje prsty s jejími a vymrštila se na nohy. Po rudě osvětlené poušti se mlčky vydaly zpět do tábora; jedna stále dokola a dokola přemítající o svém snu a druhá doufající, že si na něj nikdy nevzpomene.

Kov

anymalfoypotter

Rukama se opíral o chladné zábradlí. Kov v tomto období nebyl nejlepší volba na opření, zvláště v takto slabé bundě, kterou měl na sobě Harry.

Mráz ho zábl, Harry byl studený až na kost. I tak si ale nechtěl nechat ujít takto krásnou podívanou – v Bradavicích už začala ta pravá zima a okolní kopce a lesy byly pod bílou pokrývkou.

Z nebe se snášely malé hvězdičky. Díky Luně, která je osvětlovala, tvořily miliony odlesků, ač to byly jen zmrzlé kapky vody.

Takovouto podívanou ovšem Nebelvírovi narušily tiché kroky, které se za ním vloupaly až na astronomickou věž. Úmyslně se na příchozího nepodíval, ten si ale stoupnul vedle něj a beze slova se začal kochat krajinou.

„Sakra!“ zanádal si příchozí po chvíli mlčení a sesunul se k zábradlí, o které se oba opírali.

„Těžký den, Malfoyi?“ zeptal se Harry, aby uvolnil ztěžklou atmosféru, kterou Draco navodil.

„Kdyby jen den,“ povzdychl si a svěřil hlavu na kolena.

„Chceš si o tom promluvit?“ nabídl Harry Dracovi s přátelským duchem.

„Já nevím. Nevím, jestli bys mě pochopil.“

„Zkus to,“ vybídl ho Harry, „nejsem bez chyby a ani bez tak milých příbuzných, že už je nechceš do konce života vidět.“

Draco se nad jeho slovy pousmál a rozpovídal se.

Nakonec zjistil, že Harry to nemá taky zrovna lehké, ale stále je na tom o trochu líp než on teď.

ig: @cernobile_ladeny_projekt

www.hlobka.wixsite.com/hddh

hlobkad@gmail.com

